

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CARTIER POPULAR

Respect pentru
Lucia ȚURCANU s-a născut pe 27 ianuarie 1974 în s. Gvozdo-
va, Florești, Republica Moldova.

Licențiată a Facultății de Filologie a Universității de Stat „Alecu Russo” din Bălți (1998), și-a luat doctoratul în filologie la Academia de Științe a Moldovei (2005). A fost lector, apoi conferențiar în Catedra de literatură română și universală a universității din Bălți (1998-2008). În prezent este redactor la Editura Arc și redactor-șef adjunct al revistei *Sud-Est cultural*.

Volume publicate: *Ultima epifanie*, Editura Arc, 1999; *Manierismul românesc. Manifestări și atitudini*, Editura Cartier, 2015.

Antologii îngrijite: Liviu Damian, *Din rană crește ramul*, Editura Arc, 2014; Ion Vatamanu, *Contur de meditație*, Editura Arc, 2015; *Poezia manieristă românească*, Editura Știința, 2015; Anatol Codru, *Orga de piatră*, Editura Arc, 2016; *Poeți basarabeni contemporani*, Editura Știința, 2016; Liviu Deleanu, *Dincolo de crudul mâine*, Editura Arc, 2017.

„...orice critic cu viziuni de istoric literar, cu o solidă formație teoretică, cu metodă, dar și cu pană este o mare achiziție pentru literatura din Basarabia. Lucia Țurcanu este al treilea critic basarabean, după M. Cimpoi și N. Leahu, care întrunește toate aceste calități. O demonstrează cu prisosință ultima apariție editorială a autoarei, *Manierismul românesc. Manifestări și atitudini* (Chișinău, Editura Cartier, 2015).”

Adrian CIUBOTARU

Lucia ȚURCANU

Caligrafii

*O antologie a poeziei șaptezeciste
din Basarabia*

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Noble și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210.80.51
E-mail: romania@cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face prin ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu

Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Em. Galaicu-Păun
Coperta seriei: Vitalie Coroban
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Valeria Idjilov
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Lucia ȚURCANU

CALIGRAFII

Ediția I, iulie 2017

© 2017, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerului Culturii.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Țurcanu, Lucia.

Caligrafii : O antologie a poeziei șaptezeciste din Basarabia / Lucia Țurcanu ;
cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău : Cartier, 2017 (Tipogr. „Bons Offices”). – 208 p. –
(Colecția „Cartier popular” / coord. de Gheorghe Erizanu, ISBN 978-9975-79-891-4).
Referințe bibliogr. în subsol. – Apare cu contribuția Min. Culturii.

ISBN 978-9975-86-191-5.

821.135.1(478)-82

Ț 94

Poezia scrisă frumos

Debutând într-o perioadă în care titanicii șaizeciști își mai scriau capodoperele și fiind în scurt timp umbriți de rebelii optzeciști, șaptezeciștii români s-au confruntat, un timp, cu circumspecția și chiar reticența criticilor față de opera lor, cu predispoziții experimental-ludice, spectaculoasă, subminând într-un fel înrădăcinatul concept de *poezie înaltă*. În dreapta Prutului au existat totuși câteva autorități critice care au studiat îndeaproape fenomenul. În 1975, după ce autori precum Adrian Popescu, Ion Mircea, Dan Verona, Mircea Dinescu, Mihai Ursachi, Emil Brumaru ș.a. își publicaseră primele cărți, Marin Mincu include în volumul său *Poezie și generație* un capitol despre „ultimul contingent liric”, care, conform criticului, stă sub semnul manierismului structural, reprezentanții acestuia manifestându-se ca adevărați „stiliști ai poeziei”¹. După douăzeci de ani, în 1995, Laurențiu Ulici publică primul (și, cu regret, singurul) volum de *Literatură română contemporană*, dedicat în întregime poeziei „promoției '70”, acțiune prin care legitimează șaptezeciștii drept generație de creație², omologându-i pe autori prin punctarea principalelor trăsături ale poeticii pe care o practicau.

---

¹ Marin Mincu, *Poezie și generație*, Editura Eminescu, București, 1975, p. 223.

² De fapt, dezvoltând teoria decenală a delimitării generaționiste, Laurențiu Ulici susține că fiecare generație include trei promoții – una mediană, implozivă, și două extreme, explozive. Șaptezeciștii alcătuiesc promoția mediană (situată între șaizeciști și optzeciști) a generației postbelice, iar aceasta, conform criticului, îi condamnă la anonimat (Laurențiu Ulici, *Literatură română contemporană. Volumul I: Promoția '70*, Editura Eminescu, București, 1995, p. 47).

Spre deosebire de congenerii lor din Țară, șaptezeciștii din Basarabia, care debutează în aceeași perioadă și manifestă același interes pentru stilizarea imaginii, dar sunt mai puțin „experimentali” sau ludici, nu au avut parte de un spirit critic coagulant (editorul Gheorghe Erizanu se referă în mai multe rânduri la această „ generație fără critici”). Abia în 1996 Mihai Cimpoi va scrie despre poeți precum Iulian Filip, Vasile Romanciuc, Leonida Lari, Marcela Benea, Nicolae Dabija, Leo Butnaru, Ion Hadârcă, Ludmila Sobiețchi, Nina Josu ca despre o generație, numind-o, în spiritul istoriei sale, cu o metaforă aparținând unuia dintre autorii la care se referă (Nicolae Dabija), „ generația ochiului al treilea”, o generație care „anulează tirania realului, stimulând insinuarea posibilului și visului, care desființează hotarele dintre mimesis și fantezie, imaginație. Vederea cu «cel de-al treilea ochi» interiorizează viziunea, o scoate din vechile convenții realiste, purifică verbul poetic, îl scoate pe poet din contingentul care-l ținutua tiranic și îl transferă în transcendent”³. Deși se arată inițial interesat de cărțile șaptezeciștilor, fiind considerat de mai mulți criticul acestei generații, Andrei Țurcanu se reorientează curând către șaizeciști, iar într-un interviu recent din *Cartea din mâna lui Hamlet* se declară chiar plictisit de poetica celor dintr-o generație cu el: „...am să încep cu o veche și statornică insatisfacție față de poezia colegilor mei de generație, a autorilor etichetați de critică drept *șaptezeciști*, sentiment care a răbufnit în (zic unii, «celebra») chemare imperativă din titlul articolului publicat în «Tinerimea Moldovei», «Poeți, nu cântați trandafirul!» Deși mai mult dintr-o inerție eram uneri etichetat drept criticul generației mele, de fapt, nu mă regăseam în ea. Poate doar la începuturi, fascinat de libertățile imaginației din «Ochiul al treilea» (1975) de Nicolae Dabija,

³ Mihai Cimpoi, *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*, Editura Arc, Chișinău, 1996, p. 221-222.

de jocul fanteziei cu unele accente onirice din «Piața Diolei» (1974) de Leonida Lari și de sentimentul modern al arhaicului din câteva poezii ale cărții «Zilele» (1977) de Ion Hadârcă, de o simțire pe alocuri orfică, pe alocuri metaforizantă. În oboseala și schizofrenia decrepitudinii generale, versul colegilor mei nu avea nici puterea de replică și nici vigoarea deschiderii de noi orizonturi. Era un fel de complacere în banalitatea vorbeii rotunjite frumos, o vegetare comodă într-o Arcadie artificială, utopică⁴. Abia în 2015 apare un studiu consacrat în întregime „generației ochiului al treilea” – *Poezii și trandafirul* (Editura Elan Poligraf, Chișinău), de Alexandru Burlacu –, în care este analizată „est-etica” acestor poeți.

Cu sau fără critici, șaptezeciștii au reușit să dea câteva cărți care, tocmai datorită „libertății de imaginație” pe care o manifestă, au contribuit în mod sigur la fortificarea esteticii în poezia românească din Basarabia ultimelor decenii ale secolului 20.

* * *

Șaptezeciștii sunt (neo)romanticii poeziei din Basarabia. După șazizeciștii care practica metafora conceptualizantă (cu excepția lui Grigore Vieru, probabil), șaptezeciștii se întorc către lumea interioară a eului, ei își propun să investigheze poetic ascunzișurile sufletului, ca „replică la elogiul necondiționat al realismului”⁵ pe care-l cerea canonul proletcultist de până atunci. În prefața la antologia *Literatura română din Basarabia în secolul XX. Poezie*, Nicolae Leahu remarcă această reabilitare a eului: „După apriga și prelungita secetă proletcultistă și reanimarea structurilor poeziei tradiționaliste, în înțelesul ei consacrat de formulele de la începutul secolului și din peri-

⁴ Andrei Țurcanu *de vorbă cu Nina Corcinschi: Cartea din mâna lui Hamlet*, Editura Cartier, Chișinău, 2017, p. 69.

⁵ Mihai Cimpoi, *Op. cit.*, p. 222.

oada interbelică (de la Goga, Iosif, Mateevici la Crainic și Ion Pillat), de către poeții din promoția lui Grigore Vieru, elogiul stărilor sublime ale sufletului, bucuria regăsirii ingenuității realului, văzut ca o tonifiantă sursă de autoiluzionare și metaforizare problematizantă, în sens etic, a lumii, proteica deschidere spre mister, vis devin constante ale poeziei generației «ochiului al treilea». Este întâia încercare notabilă de a reabilita decisiv esteticul în fața spiritului partinic și didacticist al literaturii oficiale din Basarabia”⁶.

Tonalitatea acestei poezii, care explorează dimensiunea metafizică a umanului, este, de cele mai multe ori, elegiacă. Fie că e în căutarea stărilor lirice pure, invocând imaterilitatea (Nicolae Dabija, Leonida Lari) și propunând o viziune sacralizantă asupra realității (Valeria Grosu), fie că este preocupat de marea trecere (Iulian Filip) sau evocă, la modul blagian, atmosfera baladescă a spațiului rustic spiritualizat (Marcela Benea), poetul șaptezecist o face de fiecare dată dintr-o perspectivă melancolico-nostalgică. Notele imnice apar mai rar, îndeosebi în poeziile-rugă ale Leonidei Lari sau Valeriei Grosu ori în lirica angajată a lui Nicolae Dabija sau Ion Hadârcă.

Pentru unii șaptezeciști, visul este modalitatea cea mai relevantă de dezvăluire a eului, dar și de purificare. În poezia Leonidei Lari, bunăoară, peisajele onirice și stihialul („marele vânt”, „dulcele foc”) constituie fundalul perfect pentru exteriorizarea frenetică a stărilor – altfel disimulate – ale eului. Fantasmagoriile onirice din poemele lui Leonard Tuchilatu accentuează acutul sentiment al alunecării în abis pe care îl trăiește eul marcat de premoniția morții.

Mizând esențialmente pe lirism și pe reabilitarea poeticului, autorii „ochiului al treilea” cred în capacitatea orfi-

---

⁶ Nicolae Leahu, *Poezia basarabenilor de la facere la re-facere și (pre)facere*, în: „Literatura română din Basarabia în secolul XX. Poezie”, Editurile Știința, Arc, Chișinău, 2004, p. 22.

că a cuvântului de a decanta realul. Mihai Cimpoi observa această încredere pe care o au șaptezecii la etapa debutului în puterea (orfică) a cuvântului poetic de a metamorfoza și a armoniza universul: „...întâmplările cotidiene capătă un aer extraordinar, mesele din sălile de lectură înfrunzesc, păsările acoperă cu aripile lor suave lumea, rănilor sunt legate cu bandaje de iarbă, aceleași păsări au și aripile verzi părând minuni ce ard, frunzele sunt «de aer», semințele nuntesc, «umbrele ploilor trec pe pământ» etc.”⁷. Adevărate incantații, unele poeme ale Leonidei Lari sau ale lui Nicolae Dabija conțin „mărci ale simbolisticii orfice”, cum ar fi „gesturi și situații inițiatice, aspirații de evadare în spațiile poeziei pure”⁸. Cantabilitatea versurilor este, de asemenea, un indiciu al poeziei orfice⁹. Melodicitatea poemelor induce sentimentul mișcării fără sfârșit, al inițierii în marile mistere (frumusețea, iubirea, moartea), al cunoașterii stării de beatitudine.

„Caligraf al peisajelor sufletești”¹⁰, poetul șaptezecist purcede la metaforizarea discursului, găsind în acest procedeu o formă de libertate a exprimării poetice. Pentru a evita dialogul cu cenzura și pentru a nu se angaja social-politic, acești poeți apelează la metaforă ca formă de evazionism, dar și ca modalitate de înnoire poetică și poietică, de readucere a esteticului în albia poeziei. Marele risc al metaforizării este însă excesul decorativ și prețiozitatea gratuită. De multe ori, autorii „ochiului al treilea” cad în această capcană, creează structuri rafinate, dar le lipsește suflul cu adevărat poetic, se diminu-

⁷ Mihai Cimpoi, *Op. cit.*, p. 223.

⁸ Margareta Curtescu, *Eternul Orfeu. Reflexe ale mitului orfic în poezia românească*, Editura Știința, Chișinău, 2005, p. 82.

⁹ Emilian Galaicu-Păun remarcă printre calitățile poetice ale baladelor lui Nicolae Dabija – *Cronicarii, Zugravul anonim, Profetul mut* – deosebita lor cantabilitate. Vezi: *Acvila Republicii Moldova*, în: „Poezia de după poezie. Ultimul deceniu”, Editura Cartier, Chișinău, 1999, p. 61-62.

¹⁰ Mihai Cimpoi, *Op. cit.*, p. 223.

ează (până la dispariție uneori) sensul din spatele metaforei frumoase, intrându-se într-un fel de alexandrinism liric.

Cel mai bine reușește să mențină exprimarea metaforică în limitele firescului și să nu deplaseze accentul de pe „semantică” pe „stilistică” Vasile Romanciuc, probabil cel mai important poet al generației. Eugen Lungu menționează că poemele sale din cel de-al doilea volum de poezie, care l-a și consacrat ca poet, „nu numai citeau proverbele, ci adoptau firescul și concizia acestora. Refuzând zarva declamatorie, redundanța mult-spusului, versul său capătă, simultan, adâncimea axiologică a sentinței sau maximei”¹¹. Poezia gnomică pe care o creează Vasile Romanciuc este purtătoare de semnificații profunde, trimițând la adevărurile ancestrale, comprimatul metaforic devine cu adevărat revelator, iar dimensiunea etică, la care nu renunță autorul, este abia sesizabilă.

Exprimarea gnomică este practică și de Leo Butnaru, metafora însă e de sorginte livrescă. Referința la faptul de cultură apare frecvent în poeziile acestui șaptezecist, dar discursul nu mai este grav și reflexiv ca la ceilalți congeneri. Leo Butnaru preferă să fie ludic, aceasta apropiindu-l oarecum de optzeciști. La interferența dintre estetica șaptezecistă și cea optzecistă se află și poezia lui Andrei Țurcanu, în care relația eului cu lumea este mediată de referința intertextuală.

Evoluția șaptezeciștilor a fost marcată – cum i s-a mai întâmplat în câteva rânduri în secolul 20 literaturii române din Basarabia – de schimbările politice și ideologice. Odată cu începutul mișcării de renaștere națională, Nicolae Dabija, Leonida Lari, Ion Hadârcă și-au asumat condiția de poet-tribun, dedicându-se poeziei angajate civic. Nicolae Leahu constată, cu referire la acest moment: „Candoarea lor euforică se va consuma însă în nici un deceniu, fiind substituită de proliferarea lo-

---

¹¹ Eugen Lungu, *Poezia rigorii etice*, prefață la volumul „Purtătorul de cuvânt al tăcerii”, Editura Arc, Chișinău, 2011, p. 6.

curilor comune și de posibilitatea de a exterioriza, odată cu pe-
restroika, «durerile înăbușite» ale basarabeanului. Fisurarea/
opacizarea retinei metaforicului «ochi» al receptării spiritua-
lizat-patetice a lumii va da la iveală realitatea frustră, cu drama-
tica și zbuțumata ei istorie, provocând resurecția eticului, iar
apoi cantonarea poeziei în spațiul mitologic național¹². După
o intensă perioadă de versificări patetic-înălțătoare, declama-
tive și grandilocvente, vădind intenții martirizante ale eului și
cu pronunțate accente mesianice, autorii deveniți protagoniști
ai evenimentelor din Piața Marii Adunări Naționale în anii
1989-1991 nu au mai reușit să revină la lirismul pur, adepți
ai căruia s-au arătat la debut, de aceea poezia lor cu adevărat
valoroasă trebuie căutată în cărțile apărute până în 1990.

Șaptezeciștii publică intens după 2000 (unii chiar câte
2-3 titluri pe an), dar cei mai mulți nu izbutesc să depășească
momentul „ochiului al treilea”. A încercat o resuscitare a li-
rismului Ion Hadârcă, practicând poezia cu formă fixă, înde-
osebi sonetul. Relevanța estetică a acestor versuri, destul de
armonioase la nivel prozodic, a rămas însă neconvingătoare.
În ceea ce privește sonetul, dar și haikuul, cel care perseve-
rează este, de asemenea, Vasile Romanciuc, el „injectând”, cu
mult meșteșug, „vechii forme nevrozele și anxietățile noas-
tre arhi-noi”¹³. Iulian Filip excelează în poezia pentru copii.
Leo Butnaru continuă să creeze jocuri metaforice, evoluția
lui fiind oarecum liniară. Prin *Verde regal* (2014, 2015), An-
drei Țurcanu înclină către expresionismul de tip blagian,
renunțând la imaginea livrescă și la predispoziția ludică ce pu-
teau fi observate în volumele anterioare. Revelația generației
pare să fie Marcela Benea, care, prin *Evadare din frescă* (2008)
și, mai ales, prin *Traducătorul de suferințe* (2015), va schimba,
în mod cert, configurația ierarhică a șaptezeciștilor.

¹² Nicolae Leahu, *Op. cit.*, p. 22-23.

¹³ Eugen Lungu, *Op. cit.*, p. 11.

Elaborarea unei antologii de generație presupune, întâi de toate, stabilirea așa-ziselor jaloane, adică a autorilor încadrabili în grupul antologat. În cazul șaptezeciștilor, există câteva echivocuri. Bunăoară, Nicolae Esinencu (n. 1940) debutează editorial, cu *Antene*, în 1968, deci este, cronologic, mai aproape de șaizeciști, dar practică o poetică ce realizează de fapt deschiderea către estetica șaptezecistă. Este sugestiv faptul că Andrei Țurcanu îl include în *Dreptul la nume. O antologie a poeziei șaizeciste din Basarabia*, dar îl definește drept „un șaizecist atipic”, care anunță „o altă paradigmă lirică”. La cealaltă extremă poate fi amintit Arcadie Suceveanu (n. 1952), care debutează editorial în 1979 (anii de debut ai celor mai mulții dintre șaptezeciști sunt 1974-1976), cu *Mă cheamă cuvintele*, dar se apropie, ca scriitură, de optzeciști (Eugen Lungu îl include în antologia *Portret de grup*, iar Nicolae Leahu constată că prin volumul *Cavalerul Înzadar* (2001) acesta „virează cu destul profit către achizițiile «tehnice» ale optzecismului”¹⁴. La fel, menționez mai sus pornirile optzeciste la Leo Butnaru și Andrei Țurcanu. Prin urmare, plasarea autorilor selectați sub acest înveliș comun numit „șaptezecism” poate să pară destul de convențională. Criteriile pe care le-am luat în considerare în primul rând au fost anul debutului și încadrabilitatea în paradigma dominantă.

Bineînțeles că numărul șaptezeciștilor din Basarabia este mult mai mare. Am decis însă să-i includem în antologie pe autorii ale căror cărți/poeme au, cu adevărat, relevanță estetică și, totodată, au contribuit la reabilitarea/renovarea poeticii în acest spațiu.

Lucia ȚURCANU

---

¹⁴ Nicolae Leahu, *Op. cit.*, p. 23.

Vasile ROMANCIUC

(n . 1 9 4 7)

Debut editorial: *Genealogie* (versuri), Editura Cartea Moldovenească, Chișinău, 1974.

Volume de poezie (selectiv): *Citirea proverbelor*, Editura Literatura Artistică, Chișinău, 1979; *Din tată-n fiu*, Editura Literatura Artistică, Chișinău, 1984; *Ce am pe suflet*, Editura Literatura Artistică, Chișinău, 1988; *Note de provincial*, Editura Hyperion, Chișinău, 1991; *Un timp fără nume*, Editura Museum, Chișinău, 1996; *Îndoiala de sine*, Editura Cartier, Chișinău, 1997; *Marele pustiu invizibil*, Editura Augusta, Timișoara, 2001; *Olimpul de plastic*, Editura Prut Internațional, Chișinău, 2007; *Recitirea proverbelor*, Editura Știința, Chișinău, 2007; *Purtătorul de cuvânt al tăcerii*, Editura Arc, Chișinău, 2011; *Lasă un semn*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2012; *Cuvântul ne adaugă vedere*, Editura Prut, Chișinău, 2012.

„...*Vasile Romanciuc este un reflexiv care adaugă foșnetului liric al poeziei fluizii unei gândiri identitare, cu strictă conștiință de sine. Poemul său este meditativ fără a fi grav, etic, dar fără săcăială moralistă, concret-istoric, evitând însă sloganul. O cerebralitate frăgezită de frumos.*”

Eugen LUNGU

Chiar și soarele...

Mamă,
pe unde treci,
de jur împejur
ziuă se face...

De la pașii tăi,
ca-ntr-o poveste,
codrii,
munții,
izvoarele
prind
a lumina.

Mamă,
mamă,
cum de poți arde
atât de incandescent,
încât chiar și soarele
ni se-arată
doar ca umbră
a Ta?...

(*Genealogie*, Editura Cartea Moldovenească, 1974)

Clipa

Fiece clipă
Duce pe-aripă
Un om, o casă
Cu vinul pe masă,
Un pumn de țărână,
O vorbă bătrână,
Un spic, un ram,
Rodit într-un neam,
O doină, un joc,
Un ghioc cu noroc,
Apus, răsărit... –
Ca-n arca din mit...
Fulgerătoare,
Zboară, divină,
Din ziua ce moare,
În ziua ce vine.

(*Genealogie*, Editura Cartea Moldovenească, 1974)

Dragoste

Îți zidesc un castel de lumină
cu pietre de aur,
aduse din soare.
Și-ți aștern împrejur
o grădină
pentru sufletul tău
de floare.

Lumea, trecând pe aici,
cu tâmpla de zăpezi milenare
ninsă,
va ciocni cu pietate pocalele
pentru această garofiță
aprinsă,
ce nu-și scutură niciodată
petalele...

(*Genealogie*, Editura Cartea Moldovenească, 1974)

Pasărea, viața...

Cântul zboru-și poartă,
Ducând dor în poartă.

Să-l găsească, să se mire
Vreo mireasă, vreun mire.

Să-l semene-n mare,
Ca să crească mare,

Pom 'nalt, cât să stea
Cu vârful-ntr-o stea

Păsări fără vină,
Pe ramuri să-i vină,

Când de zbor, de dor
Aripile le dor...

(*Genealogie*, Editura Cartea Moldovenească, 1974)

Busuioc

Busuioc la naștere,
Busuioc la moarte,
Floare de tristețe,
Floare de noroc...
Viața noastră toată,
Doamne, cum încape
Între două fire
Mici de busuioc!

(*Citirea proverbelor*, Editura Literatura Artistică, 1979)

Luminați de-un mac

Ne privim tăcuți,
Luminați de-un mac.
Te cunosc de-o zi,
Te iubesc de-un veac...

(*Citirea proverbelor*, Editura Literatura Artistică, 1979)

* * *

În clipa de tristețe și de singurătate
Și piatra de pe suflet mi-ajunge de-o cetate...

(*Citirea proverbelor*, Editura Literatura Artistică, 1979)

Se zice că tăcerea-i de aur,
Dar cine ne va ierta pentru o mult prea lungă tăcere?
Dacă până și cuvântul, în șoaptă rostit,
Întrece uraniul în putere?

Toți care au ajuns filozofi la școala tăcerii
De mult nu mai au nimic cu misterul:
Nu e decât semnul egalității
Între a tăcea adevărul și neadevărul.

Ce mare, ce grea nedreptate
Să taci: fie numai o dată, fie numai un singur cuvânt,
Atunci când nenorocosul, sortit tăcerii din naștere,
Ne asurzește gesticulând.

(*Citirea proverbelor*, Editura Literatura Artistică, 1979.
Preluat în alte volume, poemul are titlul *Tăcerea*)

* * *

Coiful cerului,
scutul soarelui,
spada izvorului,
steagul credinței –
de nimic n-am nevoie mai mult,
ca să te pot înfrunta
pe câmpul de luptă,
minciună!

(*Citirea proverbelor*, Editura Literatura Artistică, 1979)

Punctul

Tot mai puține și mai puține
sunt lucrurile care ne miră –
să batem poate de pe acum
în perete
semnul exclamării,
să ne agățăm pălăria de el.

Iar tu,
bietule semn de-ntrebare,
n-o fi mai nimerit să te prindem
la undiță, în loc de cârlig? –
om fi mulțumiți grozav,
dacă pescuim un crap pentru cină.

Probabil, numai punctul
deocamdată
n-are de ce-și pune rostul
la îndoială.
Pentru că-ntotdeauna
e nevoie de cineva
care te oprește la vreme.

(Din tată-n fiu, Editura Literatura Artistică, 1984)

Ca floarea

Măcar un pic să-i semănăm trandafirului –
corola nu-și laudă,
spinul nu și-l ascunde.

Măcar un pic să-i semănăm liliacului –
nici chiar în veacul nostru nu se rușinează
să trăiască-n romanță.

Măcar un pic să-i semănăm busuiocului –
își întemeiază credința
pe cinstirea casei.

(Din tată-n fiu, Editura Literatura Artistică, 1984)

Romanță în vers alb

Ca albina
căreia peste noapte i s-a furat
câmpul cu flori.

Ca râul care întreabă de trecători
cum să ajungă la mare.

Ca piatra
pe care nicio casă
n-o primește la temelie.

Așa sunt,
așa sunt mereu,
când te aștept,
când nu vii...

(Din tată-n fiu, Editura Literatura Artistică, 1984)